SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 3 | 1. FEBRUAR 1926 | 75. AARGANG

HVAD ER ET VIDNESBYRD?

(Tale af Dr. *George H. Brimhall,* holdt i Tabernaklet ved Ungdomsforeningernes Aarskonference, 1925.)

—

Har De i Dag Følelsen af at være lidt mere end Dem selv? Hvis De har, da er De et Mirakel. Denne Bygning er et Mirakel. Enhver Ting er et Mirakel netop i samme Grad, som det har modtaget guddommelig Paavirkning. Brigham Youngs Geni var stort, men der er mere end Brigham Youngs Geni i denne Bygning. Han var ikke en berømt Arkitekt og dog overgik hans Bygningskunst, hvad vore Dages Arkitekter kan præstere. Rejs ud til Portland og besøg den store Bygning der, som har kostet over en Million Dollars, og De kan ikke høre. De kan høre en Naal falde, fra den ene Ende af denne Bygning til den anden. Gud var med ved Opførelsen af denne Bygning, og Brigham Young var guddommelig paavirket — og han var et Mirakel netop i den Udstrækning, som han var saaledes paavirket. I sidste Uge overværede jeg en Generalforsamling, bestaaende af en Række fremragende Forretningsmænd, der repræsenterer Statens økonomiske Liv. Men

jeg var ikke mere end mig selv der. Jeg synes at være mere end mig selv her.

Hvad er et Vidnesbyrd sammensat af? Det bestaar for det første af Instinkt. Det er lige saa naturligt for et menneskeligt Væsen, et Guds Barn, at tilbede, at række ud efter Guddommen, som det er for et Barn at die.

> I en Hensigt viis og herlig
> Har du mig paa Jorden sat;
> Himmelsk Byrd og Slægt og Venner,
> Alt er skjult i Glemslens Nat.
> Ofte dog en lønlig Tanke
> Hvisked: Du er fremmed her.
> En Gang fri og salig vandred
> Jeg din Fadertrone nær.

Vi har en medfødt Tilbøjelighed eller Trang til at tro paa Gud. Det har været sagt, at Mennesket er en Skabning med Gudsdyrkelsesinstinkt. Det er et Guds Barn og søger instinktmæssigt tilbage til sit Ophav.

For det andet bestaar et Vidnesbyrd af Erfaringer. Vi har vore personlige Erfaringer, som Digteren siger: »Ofte en lønlig Tanke« fortæller os, at vi er fremmede her paa Jorden; vi høster Erfaringer gennem Bøn, og ved at forene os i Gudstjeneste. Vi har aandelige Erfaringer. Vi har ikke nogen Eneret paa aandelige Erfaringer. Min Fader havde vidunderlige aandelige Erfaringer før han hørte Evangeliet, og i Dag har Mænd og Kvinder udenfor Kirken gennem deres Bønner Erfaringer, der vidner til dem om Guddommeligheden af Joseph Smiths Mission. Alle disse er aandelige Erfaringer. Dernæst har Mennesker Erfaringer med Hensyn til det gode, der følger med Religionen. Dette fører os til den tredie Bestanddel: Et Vidnesbyrd maa desuden være bygget paa Fornuften. Mennesket er et Væsen, hvis Personlighed er Resultatet af Instinkt, Erfaring og Tænkning. En stor Filosof har sagt: »Dersom der er en Gud — og hele Naturen vidner om, at der er — da maa den, som han finder Behag i, være lykkelig«. Det er fornuftigt. »Sandhed er Fornuft«. Følgelig er vort Vidnesbyrd, Menneskeslægtens Vidnesbyrd, i Overensstemmelse

med Fornuft. Plato, som var den største Tænker, Historien kender, kom gennem sin Tænkning til det Resultat, at Mennesket har en udodelig Sjæl.

Og saa er der et fjerde Element i Vidnesbyrd. Peter var instinktmæssigt i Besiddelse af et Vidnesbyrd. Han var i inderlig Overensstemmelse med Kristus, en instinktmæssig Harmoni. Han havde haft sine Erfaringer med Kristus, havde haft sine Tanker om ham — ligesom Johannes Døberen. Johannes var ikke i Besiddelse af dette fjerde Element, da han var i Fængsel, og sendte nogle til Kristus for at spørge: »Er du den, som skal komme, eller skulle vi vente en anden?« Jesu Svar var noget for ham at tænke over. De véd, hvad dette Svar var: Jesus gav ikke Johannes Doberen ved denne Lejlighed dette fjerde Element, hvoraf et Vidnesbyrd bestaar, og som sætter Kronen paa det hele, er det, der gør Vidnesbyrdet rytmisk, sætter det i fuldkommen Harmoni med Universet. Men det kom til Peter som Svar paa det Spørgsmaal, som Kristus fremsatte: »Hvem siger I (talende til sine Disciple) at jeg er?« Da aflagde Peter et fuldt og helt Vidnesbyrd. De andre nøjedes med Fornuftslutninger: »Nogle siger, du er Johannes Doberen, andre en af Profeterne«. Men Peter, med sit Vidnesbyrd uddybet, eller med sit Vidnesbyrds Tempel fuldfort og med Inspirationens Spir paa Toppen, sagde: »Du er Kristus, den levende Guds Son«. Og naar Mennesker i Kendsgerningernes Navn, gransker Historien, og i Historiens Navn og hvad de kalder videnskabelig Sandhed, erklærer, at Kristus ikke er Guds Son, den syndefri, den enbaarne, fodt af en Jomfru, da tilsidesætter de ikke alene Kristi Gerning ved at gore ham til en Drømmer, hvis Begyndelse og Ende var baseret paa Bedrag, men de gaar et Skridt videre i deres Vanhelligelse og erklærer, at den Guds Stemme, som Jesus sagde kom fra Gud og var Guds Røst, er en Myte: »Kod og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himmelen«.

Saaledes ser vi, at Vidnesbyrd bestaar af fire Elementer eller Kilder: Instinkt, Erfaring, Tænkning og Inspiration eller

Tro, der er en Gave fra Gud. Dette er, hvad jeg forstaar ved et Vidnesbyrd. Og det er mere end min Forklaring gør det til, fordi det er saa uendeligt stort og dog saa lille, at det kan trænge ind overalt. Det er lig en Damphammer, der kunde knuse en Verden af Tvivl, og dog som Spidsen af en Naal, der kan trænge ind i et Barnehjertes Følelsesliv.

Broder Wells sagde, at Intelligens er Magten eller Evnen til at vide, og at Menneskets Viden kommer gennem hans Instinkt, hans Erfaringer og Brugen af hans Fornuft — og her er det, at Menneskeheden vil sætte Grænsen, men Intelligens, Deres og min Intelligens som Guds Børn, er mere end dette; det er at vide *aandeligt*. Og et Menneske er, fra mit Standpunkt, ikke alt, hvad han kunde være i Intelligens, dersom han aldrig har haft, eller dersom han har haft og mistet, Evnen til at vide aandeligt, hvilken er Kendetegnet paa den højeste Grad af Intelligens ....

Men at kende Gud er ikke ensbetydende med Frelse. Ejheller er det altid Frelse at kende Jesus Kristus — til Trods for hans Erklæring: »Dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud og den du udsendte, Jesus Kristus«. Véd De, at Satan kom til Guds Højsæde og at Gud talte til ham? Har De tænkt paa, at Kain stod i Guds Nærhed og forsvarede sin Handling? Véd De, at der er en fordømmende Kundskab om Gud, saavel som en frelsende Kundskab? Sagde ikke de onde Aander ved en vis Lejlighed: »Vi kender dig, Jesus af Nazareth, den højeste Guds Søn.« Hvorledes kendte de ham? de kendte ham som deres Modstander i Aandernes Verden. »Er du kommen for at pine os før Tiden?« De har aldrig kendt ham som Verdens Frelser og Forløser; de kender ham ikke som en Broder; de vil aldrig kende ham som en Frelser. Det er denne Kundskab om Gud, der er et evigt Liv, Kundskaben om ham som Skaberen, som Tilvejebringeren af evigt Liv, Lykke, Frihed og Ophøjelse, Kundskaben om ham som alles Fader og Fader til Jesus Kristus, hans enbaarne i Kødet. Endvidere Kundskaben om Jesus Kristus som den, til hvem alle Mennesker vilde blive draget, alle virkelige

Mennesker, der har Intelligens nok til at blive paavirkede af den Helligaand, som Profeten var, og derved blive mere end sig selv. Der er flere Grader af aandelig Paavirkning. Naar Herren ser, at et Menneske har besluttet at tjene ham, hvad det end vil koste, vil han føre ham ind i Guds Nærværelse og fylde ham med sin Aand og Indflydelse, saa at han kan sige med Overbevisning: »Jeg véd, at min Forløser lever«.

Og hvad betyder dette? Det betyder, som Profeten siger, at vi staar der vidende at Gud lever, vidende at Jesus er Kristus, vor ældre Broder, og at vort Liv er i Harmoni med hans Vilje. Da er vi i Besiddelse af det Vidnesbyrd, som bestaar af de fire Elementer, hvorom jeg har talt, og som fører Mennesket ind i Guds Nærværelse. Bortfjernelse fra Gud er aandelig Død. Vore Bønner kan forhindre dette. Naar vi kan have denne Følelse: »Min Livsførelse er i Harmoni med Guds Vilje«, da er vort Videsbyrd fuldkomment, og vi véd ikke alene, at Gud er, men ogsaa hvad han er; at Kristus er, men hvad han er; at der er et evigt Liv, men hvad det er til os. Dette er mit Vidnesbyrd angaaende, hvad et Vidnesbyrd er, og jeg bærer det til eder i Jesu Kristi Navn. Amen!

DEN ÆLDSTE INDBYGGER.

Mange Mennesker er interesserede efter at lede efter den ældste levende Mand eller Kvinde. Det kunde maaske være Umagen værd for disse at tænke en Smule paa, hvad det betyder, naar de finder en saadan Person.

Som Genstand for Interesse fortjener den ældste Indbygger ikke mere Opmærksomhed end den højeste Mand, den gerrigste Kvinde eller den uartigste Dreng. Alle disse er Egenskaber, der kun har Kuriøsitetens Interesse, men ikke betyder noget for Samfundet.

Det er Livsfylde, vi ønsker; ikke blot Langlivethed. Lykkelig er i Sandhed den, der kan se tilbage paa et langt Liv, men endnu lykkeligere er den, hvis Aar er fyldt med Virk-

somhed og Flid i sine Medmenneskers Tjeneste og til Gavn for Samfundet. Vi misunder ikke den ældste Indbygger hans lange Liv. Men de Mennesker, der vil have os interesserede i ham eller hende, vilde lettere opnaa dette, hvis de lagde sig Digterens Ord mere paa Sinde:

Vi lever i Handling, ikke i Ord; i Tanker, ej i Aandedræt;
I Følelser og ej i Tal paa en Kalender.

(Herald.)

ELSKER HVERANDRE.

Melodien i »Deseret Songs« Nr. 67.

Vredens Ord, o, aldrig lad dem
Fra din Mund utøjlet gaa;
Lad dem ej besmitte Læben,
Dræb dem, før de ud kan naa.

Kor:

(Sophran og Alt):
Elsker hverandre, saa bød vor Frelser.
Venner, adlyd vor Faders store Bud; -lyd hans store Bud.

(Tenor og Bas):
Elsk hverandre! Elsk hverandre!
Er vor Faders store Bud; er hans store Bud.

Vredens Ord kan Venskab kvæle;
Slukke Kærlighedens Glød;
Give Saar, der langsomt hele,
Skabe Ufred, Sorg og Død.

Haarde Ord, udtalt i Vrede,
Kan forvandle Smil til Graad.
Tit et Livsløbs Fryd og Glæde
Tabtes ved et bittert Ord.

J. S. H.

STATISTISK RAPPORT FOR DEN DANSKE MISSION 1925.

	Aalborg	Aarhus	København	Total
Antal Missionærer 31/12 1925..	6	11	6	23
Antal Mormons Bøger omsat	100	130	49	279
Antal andre Bøger omsat....	90	55	122	267
Hefter over 16 Sider	3719	302	474	4495
Skrifter uddelt	29,374	55,908	25,768	111,050
Evangeliske Samtaler........	2106	861	644	3611
Møder afholdt...............	452	721	328	1501
Børn velsignede	5	11	5	21
Døbte	21	31	21	73
Ordineret..................	9	5	15	29
Emigreret	3	14	9	26
Døde	9	2	3	14
Antal bogført den 31/12 1925: Ældster	20	29	28	77
Præster	6	11	14	31
Lærere	13	11	13	37
Diakoner	8	11	9	28
Medlemmer	305	376	655	1336
Børn.................	42	55	35	132
Total.................	394	493	754	1641

STRØTANKER.

Satans Helvede bestaar i, at han er i den Grav, som han beredte for andre. Dybet, hvori han hersker, er en Fælde, som han opstillede for at fange andre. Ogsaa vort Helvede vil komme til at bestaa af alt det, vi har gjort for at skade andre. Det modsatte er ogsaa sandt. Vi hæver os til de Højder, som vi udtænkte og planlagte for andre.

Det er i Sandhed ypperligt at have Penge og alt det, som Penge kan købe, men det er en god Idé en Gang imellem at forvisse sig om, at man ikke har mistet noget af det, som Penge ikke kan købe.

HIMMELVANER.

Ordet »Himmel« er i vor Bevidsthed forbundet med et Lyksalighedens Sted, eller med andre Ord, Himmel og Lykke er paa en Maade ensbetydende med den Forskel, at i »Himmel« er Stedbegrebet det fremherskende, medens der med »Lykke« nærmest tænkes paa en Tilstand. Vi tænker paa at komme i Himmelen, og paa at *blive* lykkelige. Vor Himmel er uadskillelig forbundet med himmelske Væsener. Uden dem vilde Stedet være at ligne ved et Hjem, hvor der ingen boede.

Himmelen tænkes som et Frelsens Sted, og Frelse er saa ypperligt betegnet som en Tilstand udenfor alle ens Fjenders Magt og Indflydelse.

Det maa erindres, at Mennesket har to Slags Fjender: objektive og subjektive (ydre og indre). Gud kan anbringe Mennesket udenfor hans ydre Fjenders Rækkevidde, men Mennesket maa selv befri sig for sine indre Fjender. Forkerte Synsmaader og daarlige Vaner er hans vigtigste subjektive Fjender.

Det Sted, der betegnes med Udtrykket Himmel, vilde være et ubehageligt Opholdssted for enhver, hvis Vaner ikke var i Harmoni med Himmelens Indvaaneres. For den, der for Eksempel er i Besiddelse af Tilbøjeligheden til Usandfærdighed, vilde Opholdet paa et Sted, hvor enhver havde for Vane altid at tale Sandhed, blive saa uudholdeligt, at han vilde flygte over Hals og Hoved, og vi kan ikke tænke os Himmelen som et Sted, hvor Løgnen kan føle sig hjemme.

Hvad det altsaa nærmest vil dreje sig om med Hensyn til Himmelen, er ikke, hvor vi gaar til, men hvor vi vil være, naar vi kommer der — iblandt hvilke Slags Væsener vi vil være hjemme.

Modstridende Vaner og Tilbøjeligheder umuliggør al Lykke. De rene kan ikke være lykkelige i de urenes Selskab; ejheller kan disse sidste have Glæde af at omgaas de første. Profeten Joseph Smith udtalte en stor Sandhed, da han

sagde: »Dersom I ønsker at være, hvor Gud er, maa I blive Gud lig«; det vil sige, have Vaner og Tilbøjeligheder lig hans.

Maalet for vor Stræben kan fremsættes paa følgende Maade i tre Stadier: Først, at blive Gud lig, dernæst at være, hvor han er, og endelig, at blive, hvad han er; det vil sige, have guddommelig Kraft, Ansvar og Egenskaber. Det første Ønske vil lede os til at »lære om hans Veje, at vi kunne vandre paa hans Stier«, hvilket bestaar i at gøre os bekendt med det guddommelige Livs Fuldkommenhed og forme vore Vaner derefter. Det andet Ønske vil gøre det nødvendigt for os at søge efter og modtage hans Aands Vejledning, hvilken vil give os en Følelse af hans Bevaagenhed her og en Forvisning om at komme i hans Nærhed hisset. Det tredie Ønske vil lære os at stræbe efter det højeste og bedste i Livet og at gøre Brug af vore Evner paa den af vor Frelser anviste Maade.

Saa snart vi er i Stand til at kende det gode og gøre Brug af det, har vi erhvervet os Kundskab, og netop i Forhold til denne vor Kundskab frelses vi fra vort kødelige Jeg af vort aandelige Jeg, og sættes i Stand til at komme bort fra og sejre over indre Fjender, hvilket altsammen er i Overensstemmelse med den vigtigste Lov, udtalt gennem vor Tids Profet: »Et Menneske bliver ikke frelst hurtigere end han erhverver Kundskab«.

De Vaner, der kendetegner himmelske Væsener og som vi kunne kalde Himmelvaner, kan deles i fire Afsnit.

1. At være i Besiddelse af et altopofrende Sindelag, en Læggen-alt-paa-Alteret Følelse, en fuldkommen Helligelse til Herren af alt, man ejer, ja, endog ens eget Liv; ikke en Helligelse som den, Lucifer tilbød, med en egennyttig Betingelse tilføjet, ejheller en Helligelse som den, Annanias og hans Hustru bragte, hvilken holdt noget i Reserve at falde tilbage paa; men en Helligelse lig den, Jesus Kristus gjorde, fuld, hel og ubetinget; med absolut Tillidsfuldhed og uden Spor af Nølen. Et saadant Sindelag er ikke alene en Himmelvane,

men det er en himmelskabende Kraft. Det gør Hjemmet her paa Jorden til en Himmel. Naar Familiens Medlemmer opofrer sig for hverandre, naar Lydighed til Forældre og indbyrdes god Forstaaelse gør sig gældende, ikke af Frygt for Straf, men af Kærlighed, da er et saadant Hjem en Forsmag paa Himmelen.

2. Uegennyttig Tjenestegerning er en Himmelvane. Ikke for sin egen Skyld nedsteg Guds Søn fra sin himmelske Bolig, og for en Tid gav Afkald paa sin Herlighed og Skabermagt, for at blive født i en Stald, jaget af en myrdelysten Konge, lære Tømrerarbejde af en Fosterfader og fra sin Moder lære Skrifterne, som han selv var Ophavet til, underkaste sig en hedensk Regerings Fordringer, blive misforstaaet i sine Lærdomme, ringeagtet i sin Gerning, forkastet af sin egen Race, forraadt af en Omgangsfælle og dræbt fordi han gjorde godt. Det var ikke for sin egen Skyld han gik igennem alt dette, men for andres, og han forlangte som Belønning ikke andet eller mere, end hvad han efterlod sig, da han kom til Jorden, nemlig sin Faders Nærværelse — blot den Magt og Plads, der var hans i hans Faders Rige.

3. Bøn er en Himmelvane. At Jesu Forældre lærte ham at bede, kan der ikke være Tvivl om, men at hans Beden havde en Grundvold udover det almindelige synes at fremgaa af hans Udtalelser, gengivne i Joh. 5: 18—22. At han bad saa ofte og ved saa mange Lejligheder viser, at Bøn var en af hans Sædvaner.

4. Overholdelsen af Sabbatsdagen er en Himmelvane. Skabelsen af Jorden blev planlagt i Gudernes Raad. Det var ikke noget Eksperiment. Perioderne og Fremgangsmaaderne var forud bestemte, og før Arbejdet begyndte blev dets Højtidelighed ved dets Fuldendelse tilrettelagt. (Se Kost. Perle, Side 12). Overholdelsen af Sabbaten var ogsaa en af Kristi Sædvaner (Luc. 4: 15), og dersom han, som han selv siger, ikke gjorde andet, end hvad han havde set sin Fader gøre, da maa vi slutte, at denne Planet ikke er den eneste, paa hvilken en Dag helligholdes som Sabbat. Overholdelsen af Sabbaten

er Opfyldelsen af en Lov, der hjælper til at bringe himmelske Tilstande ned paa Jorden. Den Herre Kristus helligede Sabbaten og overholdt den før han tog Bolig i Kødet, og han deltog i Gudstjenesten paa den hellige Dag, medens han boede blandt Mennesker.

En Himmelvane er en Vane hos himmelske Væsener. Vore Himmelvaner gør Himmelen mulig for os. At udvikle Himmelvaner frelser os fra vore indre Fjender, fra vort kødelige Jeg. Himmelsk Kundskab overført paa os selv og gjort til en Vane, er den Kundskab, der frelser os i Forhold til og saa hurtigt, som vi erhverver den. Uden saadan Kundskab, uden Himmelvaner, kan ingen føle sig hjemme blandt himmelske Væsener.

(Rel. Soc. Magazine.)

FRA TRONDHJEM, NORGE.

Da Omstændighederne har ført til, at de norske og danske Hellige atter skal mødes i og om »Skandinaviens Stjerne«, saa vil jeg, i Forbindelse med nedenstaaende lille Referat, benytte Lejligheden til at ønske alle de danske Hellige et godt og velsignet Nytaar med Haabet om, at det gamle Aars forskellige Erfaringer maa blive os alle til Nytte gennem det nys paabegyndte Aar.

Om Missionsarbejdet og Virksomheden her i Norge er der, naar alle Forhold tages i Betragtning, kun godt at melde. Søgningen til vore Møder er overalt upaaklagelig. Nogle modtager Evangeliet og tillægges Kirken ved Daab, og flere gode ærlige Mennesker undersøger Sandheden. Den største Hindring for Kirkens Arbejde her er imidlertid Mangelen paa Missionærer, der gør sig gældende som Følge af de Vanskeligheder, vor Statsmagt lægger i Vejen for vore Missionærers Adgang til vort Land. Vi maa imidlertid tro og haabe, at »Høstens Herre« selv véd Raad for at faa Arbejdere ud i sin Vingaard.

Vor Missionspræsident i de sidste tre Aar, Br. A. Richard Peterson, er nu hæderlig afløst og vil snart rejse hjem. Han har i disse Aar udført et stort Arbejde i den norske Mission, besøgt alle Grene, sat sig ind i alle Forhold, og med Inspirationens Aand og Kraft har han advaret det norske Folk mod de kommende Farer, der truer Verden, samtidig med at han har opmuntret Kirkens Medlemmer til at leve et mere gudhengivent Liv. At han har vundet de Helliges Tillid og Kærlighed og mange af vore Venners Sympati og Forstaaelse, derom vidner Tilslutningen til hans sidste Møder i de forskellige Grene. Her til Trondhjem kom han paa sit sidste Besøg Lørdag den 9. Januar, og samme Dags Aften afholdtes en stilfuld Afskedsfest. Denne, der overværedes af saa mange, som Lokalet kunde rumme, blev ledet af Br. Sverre Kristiansen, der i velvalgte Ord ønskede Missionspræsidenten og Forsamlingen velkommen, hvorefter et godt og afvekslende Program blev udført.

Konferencepræsident Jensen talte for Missionspræsidenten, takkede ham for hans store Arbejde blandt de norske Hellige og tolkede de Følelser, der gjorde sig gældende blandt Søskende ved at sige Farvel til en elsket og afholdt Missionspræsident. Paa Grenens Vegne overrakte han ham derpaa en Gave til Erindring om Trondhjems Gren. Efter Talen sang Søster Lagertha Kristiansen smukt en i Anledningen af Undertegnede forfattet Afskedssang, hvorefter Missionspræsidenten dybt rørt takkede for Gaven, Festen og alt det gode, han ved forskellige Lejligheder havde nydt i Trondhjem. Talte indtrængende til de Fremmede om Nødvendigheden af at omvende sig til Tro paa Gud og i Daabens hellige Vand at faa sine Synder udslettede for en Gang at være iblandt dem, der skal opnaa celestial Herlighed hos Gud. Festen, der videre bød paa Sang, Underholdning og Forfriskninger, sluttedes ved Tolvtiden under den bedste Stemning. Følgende Mandag Aften samledes en stor Del af Søskende paa Stationen for at sige det sidste Farvel til den afholdte Missionspræsident. Da Un-

dertegnede desværre kom for sent, vil jeg gennem disse Linier sende en sidste Tak og Farvel til Præsident Peterson og udtale Haabet om, at den Gud, der sendte ham op til det norske Folk med Livets Ord, ogsaa maa være mægtig til at føre ham frisk og rask tilbage til Hjemmets Arne i Zions Land, hvor en kærlig Hustru og Børn venter ham.

Gustav G. Risan.

FARVEL FRA TRONDHJEM GREN

til Missionspræsident A. RICHARD PETERSON.

(Mel.: »Kom Hellige«.)

Fra Zions land, utvalgte sted paa jord,
Du med bud kom fra Gud.
Til Hellige her op i høie Nord
Talte du haabets ord.
Naar ufred, krig og oprorsaand
sig bryter gjennem alle land,
Guds Hellige, vær ved godt mot!
Israels Gud frir dig ut.

Blandt søskenflok langt op mot kolde Nord
du har kjæmpet og stridt.
I gry og kveld du talte livets ord,
o saa tidt, o saa tidt.
Vel kampen stundom var bitter haard,
og ondskabs hære slog dybe saar.
Dog Israels Gud din tilflugt var,
seir Han gav, seir Han gav.

Tak for hvert haandtryk, for hvert kjærligt smil,
tak for alt, som du gav.
Vi ber til Gud, Han dig belønne vil
i sin tid, for din flid.
En Aandens kjæmpe, med tanken klar
du altid foran i kampen var
og vogted Hjorden, Gud dig gav,
her paa jord, langt mot Nord.

Søster og Bror ikveld dig byr Farvel!
Gaa med Gud, gaa med Gud.
Vi vil dig følge paa din fremtidsvei
i vor bøn, til vor Gud.
Maa Han dig lede i kjærlighed
til børn og hustru i hjemmets fred,
til fjerne strand, til Zions land,
drag i fred, drag i fred.

Gustav G. Risan.

TO MENNESKETYPER.

I ethvert Samfund, i enhver By eller Landsdel, er der Folk, som altid udretter noget godt, og der er Folk, som altid foretager sig noget daarligt. Der er dem, som stedse arbejder og yder, og dem, som kun kræver ind og tager. Det Samfund er i Sandhed uheldigt stillet, der ikke har Borgere, hvis utrættelige Bestræbelser gaar ud paa at gavne og hjælpe deres Hjemstavn; men der er intet Samfund, som ikke iblandt sine Medlemmèr har de Mennesker, der forlanger mere fra Samfundet og intet giver i Stedet.

Der er en anden Menneskeltype, som mange kunde have godt af at efterligne. Det er dem, der altid har en Tanke for andre, der aldrig ophører med at være hensynsfulde overfor andre og har en vidunderlig Evne til paa rette Tid og Sted at udføre de smaa Kærlighedsgerninger, der betyder saa meget for Modtageren. Den modsatte Type er repræsenteret af ham, der maaler alt med, hvad Fordel han selv kan have af det, og som tænker paa sig selv først, sidst og altid.

»Evening Union«.

Smiger er den Kunst, at faa andre til at tro, at du er interesseret i dem, naar du i Virkeligheden ikke bryder dig en Døjt om dem.

STRØTANKER.

At vi alle lider under Adspredthed, mærker kristne Mennesker bedst, naar Talen er om ham, der gerne skulde være og gerne vil være, den dybe Sammenhæng i vore Tanker, det magtfulde Centrum i vort Liv. Vi véd os i vort Hjertes Dyb evigt afhængige af ham, og dog kniber det saa overmaade meget med at samle vore Tanker om hans hellige Ord. Det betydningsløseste Tøjeri kan synes os mere Interesse værd og aflokke os større Varme.

Geismar.

En klog Mand kan begaa Daarskaber, men kun en Daare gentager dem.

Nogle Mennesker undværer, hvad de har Brug for, for at kunne skaffe sig det, de ikke har Brug for.

Dersom Deres Hjem er et Sted, hvor Kærlighed og Gudsfrygt har til Huse, da vil Deres Børn græde af Hjemvé, naar de forlader det.

Der er mange Mennesker, som ustandseligt taler om Fordelene ved Organisation, Sammenslutning, Forening, men som aldrig selv har været i Stand til at organisere deres eget Liv.

Det er lige saa let at forstaa, at vi har været til før, som at vi er til nu; det er mere fornuftigt at tro, at vi vil vedblive at være til, end at tænke, at vi en Gang aldeles vil ophøre.

Vi kan ikke have Fred med os selv saalænge som vi ikke er i Harmoni med enhver kendt Sandhed og ikke adlyder enhver kendt Lov.

Heller ikke Satan skyder Spurve med Kanoner. Smaa Synder for smaa Mennesker.

LAD OS HOLDE UD.

Melodien i »Deseret Songs« Nr. 152.

Lad os holde ud i vor Kamp imod al Synd,
At naar hjem vi naar, vi kan finde vor Løn;
I vor Kamp for Ret lad os drage Sværd,
Det stærke Sandheds Sværd.

Kor:

(Sophran og Alt):
Fremad, selv om Fjendens Hær er stor;
Modig, thi med Gud vi alt formaar.
Mod al Synd og ondt vi vil føre Krig,
Og til Gud alene fæste Lid.

(Tenor og Bas):
Fremad, modig, selv om Fjendens Hær er stor;
Vi vil vinde Sejr, thi med Gud vi alt formaar.
Vi vil trodse Synd og mod det onde føre Krig,
Og til Gud, vor Fader kær, vi vil alene fæste Lid.

Vi har ingen Frygt, selv om kun vi er faa,
Thi vor Sag er god, og vort Maal vil vi naa;
Gud vil staa os bi og os give Kraft;
Den sikre Aandens Kraft.

Om vi øver Ret, kan vi trøstigt gaa frem,
Gud vil skærme os, naar vi stoler paa ham;
I vor Trængselstid han os viser Vej,
Den sande Livets Vej.

J. S. H.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).